

Ali
Podrimja

ČE BO ČAS usoda moja v rôkah mojih
 in smrt moja v rôkah mojih
 v katerih le je moje bivanje
 v rôkah mojih Sablja in Uzde
 prek mojega Duha naj vranec me odnese
 če bo čas

STOLP 1. (*Odpiram dver pokrajino zapiram*)

do Stolpa mojega
 ne-znana vodi pot

odpiram dver pokrajino zapiram
 zastore spuščam sivo vse okoli mene

pod glavo
 odvržem Ključ in Meč

nekje med mano in svetom
 čreda sanje pase

2. (*Brez mene moja Senca se spreha*)

niti v eni skrinji ni Skrivnosti

po zidovih izgubljena
moja Senca išče me

dan in noč in noč in dan
brez mene moja Senca se sprehaja

a niti v eni skrinji ni Skrivnosti

čelo moje dviga se in dviga
prekriva čredo v Gozdu
nekje med mano in svetom

3. *(Toda kaj je z mojim kamnom)*

prižgem svetilko

toda kaj je z mojim kamnom
da se ne umiri

hodi in hodi
ne nebo ne zemlja ga ne sprejmeta

a neko carstvo
preganja neko muho

a kaj je z mojim kamnom
obeskom nad svetom

4. *(Teče — reka ni)*

vidiš ga pa spet ne vidiš
senca ni a senco meče

zamotava se ne veže se

teče reka ni
bregove izpodjeda Svet uspava

odmotava se ne razvezuje se

dan in noč laje
dandanašnji sebe ne pozna

išče mir puščavo pušča

vidiš ga pa spet ne vidiš

nekje med mano in svetom
Stolp mi čuva

5. (*Vse bolj vse manj*)

vse bolj vse manj

grem v svoj Stolp
noter ven ven noter

brez Ključa in brez Meča

ker vse se vidi
vse se čuje

a do njega
vodi me ne-znana pot

(1968)

ČE TEČEM če tečem
se moj čas ubija

v moje prste
pada

a se ne nabada

zatakne se
ob kost

in v moje se oko
zapira

a se ne ubija

če tečem
sam k sebi vračam se

v neskončnost

BREZ GLAGOLOV in spet sam

pod tem svodom
na tem garjavem planetu

a ta Vrv

in spet sam

daleč od Sveta
blizu sebe

nekje pod tem svodom
nekje na tem planetu

s kamnom v pesti

in spet sam
okrog plamena

SREČANJE nekje v svetu
POZABLJENO ME ČAKA srečanje pozabljeno me čaka

a dež pada

nobeden ga ne sliši
njegovega časa se nobeden ne spominja

od vsepovsod grozi mi reka
kamna pa nikjer mostu nikjer

po laseh poplavlja me
v zobe ponika

še telo me ne sprejema več
niti me priznava

a dež pada
a dež lije

kost ti moja ne oslepi me
nimam časa da bi se pozdravil

črno pesem noč žalobno zame poje

življenje se odmika a dnevom letom
konca ni

odkod ta kača v mojem snu

nekje v svetu
srečanje pozabljeno me čaka

INDIKATIV kdo ve od kod prišel je iz katerega časa planil je neZnanec
z glavó na meč natak njeno
a eno oko je slepo klobko mraka
pravi grob

kako je mogoče tu živeti Vprašal je gre
zakaj ne Veličanstvo odgovorili so mu Oni
a kamen
kremen mu Podali so s kresilom v roki

in kamen v hipu počil je v neVidnih koreninah

sedem ključavnic sedem dni in sedem noči se je odprlo niti ni zaprlo se
a voda kam le neki voda teče
voda Veličanstvo So nasméhnili se Oni vzgaja kamen ta nad
glavo zid-postalo

tako je od gostišča do gostišča šel neZnanec
z glavó na meč natak njeno
a eno oko je slepo klobko mraka
pravi grob

neko noč povprašal je potem o ognju

ne vémo kaj je ogenj
Rekli so mu Oni
in tedaj zablisne se v goràh
in plamen sikne
v polju

kdo ve od kod s katerega morjá se dvignil je tedaj vihar

dež je brez prestanka lil a zemlja je popokala od suše
od mečev in kopit se v drobne koščke je nebo razbilo
a dež kot iz cevi
je brez prestanka lil

neZnanec jugo je pogoltnil pravijo
veter s severa je pravijo sledove mu zabrisal

po dežju in snegu je prišel slep gost na oslu

kakšne tu bolezni mučijo ljudi
kakšna imena otrokom in živalim dajejo
kaj vse o bog je spraševal ta gost

med nevihto Oni so goré mu pokazáli

tam so kače je pripomnil slepi gost
so Veličanstvo so a nas ne pičijo So rekli Oni
kaj pa sploh lahko počneš tam gori Vpraša gost potem
s pticami posedamo z volkovi mu odgovorijo Oni

a pred pragom Stolpa osel od gladu crkava

iskali po goràh so po dolinah so iskali
gosta čudnega
a niso ga našli nikoli
niti ni ugasnil ogenj po zasedah

potlej pride sultan
ob smrti Stolp ti zatočišče nudi
odide sultan pride kralj
kralj odide sultanov sin pride

konju so ime izbrali a očesu joj zenico pozabili

čas je spet na kamnu se spremenil na obzidjih se postaral
 okna so se pozaprla
 in spet odprla
 v neki pravljici

in končno nekega dne
 v goré se niso več povzpeli niso se spustili več v doline
 v očeh nebo só skrili
 zemljo med zobmi

po dolgih letih pa prišel je nek trgovec
 prodajal vsemogoče vsemogoče kupoval je revež enoroki
 za mnoge je bolezni se potem zanimal za imena sanje
 Oni so smehljali se in Kolo časa obračali

in spet potresi so bili
 in spet so mlini
 mleli

bežali dnevi so minila leta in prešla stoletja in nekega Leta
 nek fant s piščalko vzburi Kri
 vzburi Val
 bregovi beli v mojih rôkah so bili

Prev. Ciril Zlobec

Okoli nas in sveta

Pet pogledov na liriko Alija Podrimja

IZVOR, OBLIKE

dr. Draško
 Redep

Veliki lirski val Alija Podrimja nenehno upošteva kontrapunkt. Preteklost in prihodnost, predniki in sodobniki, spomini in sanjarjenja, vse to se pojavlja v stihih tega lirika; v dialogu, ki ustvarja aromatično, zgoščeno izraženo metafiziko gorja. Kot simbol se za obzorjem te lirike pomika jelen, nedotaknjen, izjemen, podoben spoznanju, da utriplje ob nas še drug ritem, še drugo življenje, ne *prekletstvo samo*, ki ga opeva strastno pa tudi resignirano. *Življenje je prestaro za nove ljubezni*, od tod zavzetost Alija Podrimja za rodovna vprašanja in za spoznanja o samem sebi, ki so hkrati tudi raziskovanje. *Čas je, da osvojim svoj rod*, pravi Podrimja med svojim lirskim monologom. In kakor je imel Podrimja nekdanj rad gibko, čisto sliko, v kateri si je prizadeval *ujeti belega konja*, in v kateri je slutiti njegovo rodno Metohijo v žarečih barvah, vso v vizijah, vzneseno in južno, tako se zdaj fenomen tega rodu, pesnikovega izvora, pojavlja poenostavljeno — niti kot vprašaj niti kot klicaj. Nekdanj se je zdelo, da je blizu Stevanu Raičkoviću,